Generalitat de Catalunya
Consell Interuniversitari de Catalunya
Oficina d'Accés a la Universitat

2026

Proves d'accés a la universitat

Literatura dramàtica

Sèrie 1

Indiqueu l'opció triada:

Exercici 3: Opció A ☐ Opció B ☐ Opció C ☐

Espai per a la correcció

Qualificació		
Exercici 1		
Exercici 2	*a*	
	b	
	c	
Exercici 3		
Suma de notes parcials		
Descompte en la redacció		
Qualificació final		

Espai per a la revisió

Comprovació	2a correcció

Etiqueta de qualificació

Etiqueta de correcció

Etiqueta de l'estudiant

Ubicació del tribunal .....

Número del tribunal .....

L'examen consta de TRES exercicis obligatoris. En els exercicis 1 i 2, responeu a TOTES les qüestions que s'hi plantegen. En l'exercici 3, trieu UNA de les tres opcions (A, B o C) i responeu a TOTES les qüestions de l'opció triada. Indiqueu a la portada de l'examen l'opció que heu escollit.

Les respostes han de ser clares i han d'estar redactades de manera coherent i cohesionada, amb correcció gramatical, lèxica i ortogràfica. Es descomptarà fins a 1 punt en el conjunt de l'examen per errors de redacció, gramaticals, ortogràfics o lèxics.

Exercici 1

[2 punts: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,2 punts]

Marqueu a la casella corresponent si les definicions següents són correctes o errònies. A continuació, justifiqueu per què les definicions errònies ho són.

	Correcta	*Errònia*
— *Antagonista*: Actor o actriu que interpreta el paper principal d'una obra i que es troba en el nucli de l'acció i dels conflictes.	☐	☐
— *Esperpent*: Obra que transforma irònicament un text anterior conegut pel públic caricaturitzant-lo o invertint-lo. Imitació burlesca d'un personatge famós. Burla, escarni de qualsevol circumstància que es considera seriosa o important.	☐	☐
— *Leitmotiv*: Motiu conductor d'una obra artística, molt usat en música i dansa, que en teatre pot ser una frase o una imatge que apareix repetidament per a anunciar un tema o generar un efecte còmic.	☐	☐
— *Subtext*: Semàntica profunda de la frase que, segons alguns mètodes de dramatització, s'ha de notar necessàriament quan l'actor o actriu diu el text. Ve a ser la intenció subjacent que el públic entén per l'entonació, més enllà de les paraules concretes.	☐	☐

Exercici 2

[4 punts en total: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,4 punts]

Analitzeu l'escena següent de *Casa de nines*, de Henrik Ibsen (traduïda per Feliu Formosa amb la col·laboració de Carolina Moreno), responent a les qüestions que es plantegen a continuació del text.

HELMER: Nora, t'ho conec a la cara. A la bústia hi ha una carta d'aquest home!

NORA: No ho sé… Em sembla que sí; però ara no has de llegir cap cosa d'aquestes! Cap cosa lletja no ha d'interposar-se entre nosaltres fins que tot hagi passat!

RANK *(en veu baixa a HELMER)*: Millor que no la contradiguis.

HELMER *(prenent-la entre els seus braços)*: La nena ha d'imposar la seva voluntat. Però demà a la nit, quan s'hagi acabat la dansa…

NORA: Seràs lliure.

MINYONA *(des de la porta de la dreta)*: Senyora, el sopar és a taula.

NORA: Porta xampany, Helene.

MINYONA: Sí, senyora. *(Se'n va.)*

HELMER: Ei, ei…, ara, la gran festa?

NORA: La festa del xampany… fins que apunti el dia! *(Crida.)*: I uns quants confits… Molts, molts, Helene… Un dia és un dia!

HELMER *(agafant-li les mans)*: Prou, prou, prou! No et deixis endur per aquesta exaltació febril! Torna a ser la meva petita i dolça alosa!

NORA: Sí, sí, i tant! Però ara comença a passar, i vostè també, doctor! Kristine, tu ajuda'm a arreglar-me els cabells.

RANK *(en veu baixa, tot sortint)*: No espera pas que passi alguna cosa?… Alguna cosa d'especial?

HELMER: De cap manera, amic meu. Només és aquest temor pueril de què t'he parlat abans. *(HELMER i RANK se'n van per la dreta.)*

[…]

NORA *(que queda immòbil uns instants, com si es volgués concentrar en ella mateixa: després mira el seu rellotge)*: Les cinc. Set hores fins a la mitjanit. Després vint-i-quatre hores fins a la mitjanit de demà. I s'haurà acabat la tarantel·la. Vint-i-quatre i set. Trenta-una hores de vida.

HELMER *(des de la porta de la dreta)*: Però què fa la meva petita alosa?

NORA *(anant cap a ell amb els braços oberts)*: Aquí tens la teva alosa.

a) Situeu el sentit de l'escena dins del conjunt de l'obra.

[1 punt]

***b*)** Descriviu el tema, el conflicte, la situació i els personatges de l'escena, i raoneu si en el text són tractats de manera realista o simbòlica.
[2 punts]

***c*)** Identifiqueu el moviment estètic al qual pertany l'obra i justifiqueu-ho a partir de dos elements de l'escena.
[1 punt]

Exercici 3

[4 punts en total: la manca de coherència i cohesió en la redacció, i els errors gramaticals, lèxics i ortogràfics, així com les deficiències en la presentació, poden comportar un descompte de fins a 0,4 punts]

Trieu UNA de les tres opcions següents (A, B o C) i responeu a les qüestions corresponents. **Indiqueu a la portada de l'examen l'opció escollida.**

OPCIÓ A

Creeu una escena teatral (d'entre dues-centes cinquanta i tres-centes paraules) que contingui elements del gènere de la comèdia i que inclogui les dues situacions i el final que s'indiquen en les pautes següents:

Situació 1: [1 punt]

— Dues persones joves, A i B, parlen per telèfon.
— A sent un interès especial per B.
— B no està interessat especialment per A, però vol mantenir la conversa per demanar-li un favor.

Situació 2: [2 punts]

— C i D, un matrimoni ja gran, discuteixen sobre la seva relació.
— Es reprèn el diàleg de A i B, en el qual es repeteixen algunes frases de la conversa entre C i D.
— Els dos diàlegs es van alternant, i en ambdós es produeix una situació dramàtica inversa: el diàleg entre A i B evoluciona de la confrontació a la conciliació, i el diàleg entre C i D, de la concordança a l'antagonisme.

Final: [1 punt]

— Els dos diàlegs es fonen en un de sol.

OPCIÓ B

Analitzeu l'escena següent d'*Ànsia*, de Sarah Kane (amb traducció d'Ernest Riera), tenint en compte les qüestions que s'indiquen a continuació del text.

C: Per a mi t'has mort.
B: Al meu testament hi diu: Caga-la amb això i et perseguiré tota la resta de la teva puta vida.
C: M'està seguint.
A: Què vols?
B: Morir.
C: Fora de la ciutat, no sé on, vaig dir a la meva mare: Per a mi t'has mort.
B: No, no és això.
C: Si pogués viure lliure de tu sense haver-te de perdre.
A: A vegades això no és possible.
M: Vaig dient a la gent que estic embarassada. Em pregunten: Com t'ho has fet, què prens? Jo dic: Vaig beure'm una ampolla de porto, vaig fumar uns quants cigarrets i em vaig follar un desconegut.
B: Tot mentides.
C: Necessita tenir un secret però no es pot estar d'explicar-lo. Es pensa que no ho sabem. Ja em pots ben creure, ho sabem.
M: Una veu al desert.

***a*)** Esmenteu una característica del teatre del segle xx que s'observi a l'escena.
[1 punt]

***b*)** Digueu quina és la situació que planteja l'escena i a quin gènere pertany l'obra, i mencioneu una característica de cadascun dels personatges que hi apareixen.
[2 punts]

***c*)** Comenteu algun altre recurs expressiu de l'obra (l'ús de l'espai escènic, la construcció dramàtica del text, etc.) que observeu a l'escena.
[1 punt]

OPCIÓ C

Analitzeu, utilitzant entre dues-centes i dues-centes cinquanta paraules, com la crítica teatral següent descriu l'experiència dels espectadors i en quins elements es basa per a expressar-la. Per a dur a terme l'anàlisi, tingueu en compte les pautes següents, a més d'altres elements que considereu pertinents:

***a*)** Digueu si la crítica fa referència a aspectes temàtics, polítics o ideològics de l'obra o a altres aspectes.
[1 punt]

***b*)** Expliqueu si té en compte la realització escènica de l'obra i de quina manera.
[2 punts]

***c*)** Relacioneu algun dels elements que subratlla la crítica amb la vostra pròpia experiència com a espectador o espectadora d'una obra que hàgiu vist.
[1 punt]

Un Sagarra molt ben dit i fet

[…] *La corona d'espines* és un muntatge diàfan i vertical. L'escenografia quasi minimalista dissenyada per Max Glaenzel explota la verticalitat: la gran porta central de la casa té les proporcions pròpies d'un castell o d'una fortalesa medieval, i el saló només està ocupat per una taula llarga i un clavicèmbal. A la taula, ampolles i copes de cristall, com en un quadre de Giorgio Morandi. Civilitat i música, ordre i bones maneres. Ens trobem a la Solsona del 1793: mentre a la veïna França es dediquen a tallar el cap dels reis, amb aquella alegria, aquí fem veure que la cosa no té res a veure amb nosaltres. Casaques, mitges blanques i cossets. El vestuari de Sílvia Delagneau i Marc Udina, juntament amb la caracterització de Toni Santos, són tan importants com el verb de Sagarra: quan es posen nerviosos, els personatges es treuen la perruca. Aquest muntatge és un exemple de *la pièce bien faite*: teatre sense invents ni marcianades, que plaurà tant als abonats del TNC d'edat estupenda com al públic jove que tingui la seva primera trobada amb Sagarra.

Albertí ho aposta tot a la paraula, i si l'espectacle funciona és gràcies a la direcció d'actors i al repartiment. Tant els més veterans com els més novells juguen a la mateixa lliga, i totes les veus estan molt afinades. Naturalment, els papers protagonistes brillen amb més força, però tot l'elenc és compacte i cohesionat. En primer lloc, i per si encara algú no ho sabia, tornem a comprovar que Àngels Gonyalons és una gran actriu: que bé que diu el text, que bé que mira, que escolta! La seva Marta és un dels grans personatges femenins de Sagarra (juntament amb l'Antònia o la Glòria), una d'aquelles dones que coneixen les llums i les ombres del nostre món perquè n'han vist de tots colors. La trama de l'obra té un aire fulletonesc, és clar, i es necessiten grans intèrprets per defensar diàlegs o revelacions que avui ens semblen ingènues. Al seu costat, Abel Folk és un senyor de Bellpuig que ens arriba a fer angúnia, encegat com està amb el fet d'enriquir-se gràcies a un casament. Entre els secundaris, Oriol Genís entra a matar i triomfa: amb un parell d'escenes i poquíssimes intervencions es posa tot el públic a la butxaca. «D'ençà que ell arribà, la nostra vila té un altre to.» Rosa Vila com a Salvadora del Miracle també està fantàstica: el seu gir per presumir de modelet («Permeteu que us alabi aquest vestit!») és una meravella, una mostra que la feminitat i la classe social també «es performen». Volem més Rosa Vila als nostres escenaris. […]

Oriol Puig Taulé. *Núvol* [en línia] (19 novembre 2025)

Comprovació i 2a correcció:

3a correcció:

Etiqueta de l'estudiant

IEC
Institut d'Estudis Catalans

L'Institut d'Estudis Catalans ha tingut cura de la correcció lingüística i de l'edició d'aquesta prova d'accés.

SÈRIE 1

Part comuna

Exercici 1

[2 punts]

Definició de 4 conceptes teatrals

En aquest cas l'estudiant ha de dir si les definicions són correctes o errònies, marcant la casella corresponent situada al final de cada definició, i justificar per què les definicions errònies ho són. Les definicions primera (antagonista) i segona (esperpent) són errònies, mentre que la tercera (*Leitmotiv*) i quarta (subtext) són correctes. Cada resposta (V/F) encertada es valorarà amb 0,5 punts. Pel que fa als conceptes amb definicions errònies, l'estudiant només obtindrà 0,5 punts (la totalitat de la puntuació assignada a la resposta) si també és capaç de justificar correctament per què les definicions errònies ho són. Si no és capaç de justificar-ho, o la justificació és poc precisa o ambigua, rebrà només 0,25 per aquella resposta. De la mateixa manera, si la justificació és correcta però ha errat a l'hora d'identificar si la definició és correcta o errònia, també rebrà només un 0,25.

Per tal de justificar per què les definicions errònies ho són, en el cas de la primera i segona definició, que són errònies, l'estudiant pot anomenar el concepte al qual fa referència la definició errònia (en aquest cas serien protagonista per a la primera definició i paròdia per a la segona) o simplement explicar el significat dels conceptes, tot aportant la definició correcta, i raonar per què les definicions d'aquests termes no són correctes. Tots dos tipus de resposta, si són correctes, poden tenir la màxima puntuació (0,5).

Exercici 2

[4 punts]

Anàlisi d'una escena d'una obra del llistat de lectures de referència

L'estudiant ha de respondre les tres preguntes que se li fan (a, b i c) en l'espai que se li ofereix. No es penalitzarà l'estudiant si no empra la totalitat de l'espai que se li ofereix a continuació de cada pregunta, mentre respongui la pregunta. En tractar-se d'un comentari lliure, la pregunta ha de corregir-se en conjunt, però es valorarà que respongui tot el que se li demana a cada pregunta. Les preguntes a) i c) valen 1 punt i la b) val 2 punts perquè es demana comentar més aspectes de l'escena.

Si l'estudiant esmenta alguna cosa no preguntada però correcta, es valorarà positivament i es pot augmentar la puntuació d'aquella pregunta, sempre que no superi la puntuació màxima que li correspon.

Si no respon la totalitat del que se li pregunta a cadascuna de les preguntes, es pot descomptar 0,25 punts per cada ítem no respost.

La pregunta a) es valorarà amb 1 punt si l'alumne és capaç de descriure què es llegeix a l'escena en qüestió, i de situar l'escena en el conjunt de l'obra. L'alumnat hauria de dir que l'escena surt al final del segon acte. En aquest acte Nora ha demanat a la seva amiga, la senyora Linde, que li arregli el vestit de disfresses que necessita per a l'endemà, al ball que ha organitzat el cònsol Stenborg a casa seva. Hi anirà disfressada de pescadora napolitana i ballarà una tarantel·la amb el seu marit, Torvald Helmer. Obviant la seva petició, el seu marit ha decidit despatxar Krogstad del banc i li ha enviat una carta d'acomiadament. Krogstad ha anat a casa de Nora i li ha dit que informaria el seu marit del deute que Nora té amb ell. En sortir, ha introduït una carta a la bústia. Quan Torvald es disposa a buidar la bústia (només ell en té la clau), Nora el distreu demanant-li que assagin la tarantel·la: mentre el seu marit toca el piano, ella balla frenèticament, com si s'hi jugués la vida. L'espectador interpreta aquesta dansa com una reacció de desesperació del personatge, que, al final de d'acte, diu li queden trenta-una hores de vida. Amb aquesta afirmació s'intueix que Nora ha decidit suïcidar-se.

La pregunta b) es valorarà amb 2 punts si l'alumne és capaç de descriure el tema, el conflicte i els personatges de l'escena, la situació que planteja, i si l'escena en qüestió fa un tractament realista o simbòlic dels personatges que hi apareixen. L'alumnat pot dir que el tema és el conflicte provocat pel deute: Nora va demanar diners a Krogstad per salvar el seu marit (que estava molt malalt i, per curar-se, necessitava viatjar a Itàlia), però no vol que Torvald se n'assabenti. Tot i que s'ha sacrificat per tal d'anar pagant el deute (retornant-ne una part amb els diners que el seu marit li dona per a ella i fent còpies per encàrrec), no ha pogut eixugar-lo del tot. Quan Krogstad, que té una mala reputació, s'assabenta que Torvald el farà fora del banc, fa xantatge a Nora: l'amenaça dient-li que, si no convenç el seu marit perquè no l'acomiadi, li explicarà que ella li deu diners i que va signar els papers del préstec falsificant la signatura del seu pare. El conflicte posa en evidència dues personalitats oposades: Nora ha actuat per generositat i amor; Torvald es mostra com una persona inflexible i rígida, i limita la seva dona a un paper secundari: l'anomena "alosa" i vol que el faci quedar bé en públic. El doctor Rank, amic de Torvald, contribueix que aquest la tracti de manera paternalista. L'alumnat hauria de descriure els personatges que apareixen a l'obra (Nora i Torvald, i, en segon lloc, el doctor Rank, que està malalt) i definir-los breument. Pel que fa a si els elements de l'escena són tractats de manera realista o simbòlica, l'alumnat pot dir que són tractats de forma realista (amb elements naturalistes), però que en l'escena també s'utilitzen elements amb una dimensió simbòlica. L'actitud de Nora i Torvald és versemblant i s'ajusta a la seva caracterització com a matrimoni de

classe mitjana. Pel que fa als elements naturalistes, cal destacar els prejudicis que té Torvald respecte la genètica de Nora: creu que és com el seu pare, eixelebrada i balafiadora. També pensa que una mare amb una conducta reprotxable educarà malament els seus fills. L'herència genètica també es pot relacionar amb Rank, que té problemes a la columna perquè el seu pare va dur una mala vida. Pel que fa al simbolisme, aquí destaca el paper del vestit comprat a Itàlia, durant el viatge pel qual Nora es va endeutar. El fet que es presenti com a "disfressa" es pot relacionar amb la capacitat de camuflatge de Nora, que fa el paper de noia immadura i arrauxada per "encaixar" amb el model de dona que en té el marit.

La pregunta c) es valorarà amb 1 punt si l'alumne és capaç d'explicar que l'obra pertany al realisme-naturalisme. L'alumnat hauria de dir que és un tipus de teatre que segueix les convencions del teatre realista, però que també està carregat per una important dimensió simbòlica –Nora encarna un nou model de dona, que sap jugar amb el seu paper de dona frívola i, a la vegada, se sent superior perquè ha pogut retornar la salut al seu marit– i ideològica –quan Nora veu que el seu marit no entén el sacrifici que ha fet per ella, decideix trencar amb el model de vida familiar en què viu i aprendre a ser ella mateixa. Després ho hauria d'exemplificar amb dos elements de l'escena. Els elements que justifiquen que es tracta de teatre realista poden ser, per exemple, el fet que els personatges tenen noms i una psicologia ben definida, així com el fet que el llenguatge és emprat de forma referencial, sense ambigüitat, o sense mostrar una disjunció entre el llenguatge i la realitat. De cara a justificar que l'escena té un component simbòlic, l'alumnat hauria de mencionar elements com la carta de Krogstad (que es presenta com a amenaça externa a l'estabilitat del matrimoni), el gran ball (on Nora escenificarà la felicitat d'una relació basada en el sacrifici) i l'alosa (l'ocell que simbolitza l'amor, que Torvald utilitza per infantilitzar la seva dona). Tots tres elements són recursos que posen en evidència la fragilitat i el convencionalisme en què es basa la relació de la parella protagonista.

Si l'alumnat només comenta que l'obra és realista, i ho argumenta amb dos elements del text, pot tenir la meitat del total de la puntuació de la pregunta (0,5 punts). Si diu que l'obra és realista, i ho argumenta amb un element del text, i a més en comenta un element simbòlic, i ho argumenta amb un altre element del text, l'alumnat rebrà la màxima puntuació que correspon a aquesta pregunta (1 punt). Si ho argumenta amb més exemples, la qual cosa no es requereix, es pot valorar positivament, tot i que la puntuació màxima atorgada a la pregunta c) no pot ser superior a 1 punt.

Exercici 3

OPCIÓ A

[4 punts]

Creació d'una escena teatral a partir dels elements especificats. (Extensió: entre dues-centes cinquanta i tres-centes paraules)

4 punts: Si l'escena creada conté elements del gènere de la comèdia i empra les seqüències textuals adients (diàleg, potser monòleg), segueix les tres pautes suggerides (Situació 1, Situació 2 i Final), elabora una trama coherent i cohesionada, que segueix les característiques d'una escena, amb intenció literària i estilística, i fa un ús versemblant dels personatges, l'exercici rebrà 4 punts.

3 punts: Si l'escena creada conté elements del gènere de la comèdia i empra les seqüències textuals adients (diàleg, potser monòleg), segueix la majoria, però no totes, de les tres pautes suggerides (Situació 1, Situació 2 i Final), i elabora una trama coherent i cohesionada, que segueix les característiques d'una escena, amb intenció literària i estilística, i fa un ús versemblant dels personatges, l'exercici rebrà 3 punts.

2 punts: Si l'escena creada conté elements del gènere de la comèdia i empra les seqüències textuals adients (diàleg, potser monòleg), però no tots els elements pautats han estat introduïts, o la trama no és coherent i cohesionada, no té valor literari, i no segueix les característiques d'una escena, es podran restar fins a 2 punts.

1 punt: Si l'escena creada no conté elements del gènere de la comèdia i cap, o gairebé cap, dels elements pautats no han estat introduïts i la trama no és coherent i cohesionada, no té valor literari, i no segueix les característiques d'una escena, es podran restar fins a 3 punts.

Si l'escena creada no arriba al mínim de paraules, es podran descomptar fins a 0,25 punts addicionals.

L'escena es valorarà en conjunt: el que és més important és que l'estudiant produeixi una escena que contingui les característiques pròpies d'una escena (i no, per exemple, d'una narració), i no tant que s'incorporin exhaustivament tots els elements pautats. Si l'estudiant afegeix algun element no pautat però que és pertinent es valorarà positivament i es podrà augmentar la puntuació de l'exercici, mentre no superi la puntuació màxima.

OPCIÓ B

[4 punts]

Anàlisi d'elements teatrals a partir d'una escena o fragment d'una obra que no forma part de les lectures de referència.

L'estudiant ha de respondre les tres preguntes que se li fan (a, b i c) en l'espai que se li ofereix. No es penalitzarà l'estudiant si no empra la totalitat de l'espai que si li ofereix després de cada pregunta, mentre respongui la pregunta. En tractar-se d'un comentari lliure, la resposta ha de corregir-se en conjunt, i es valorarà que es respongui tot el que es demana. Les preguntes a) i c) valen 1 punt i la b) val 2 punts perquè cal comentar-hi més aspectes de l'escena.

Si l'estudiant diu alguna cosa no preguntada però correcta, es valorarà positivament i es pot augmentar la puntuació d'aquella resposta, sempre que no superi la puntuació màxima que li correspon.

Si l'alumne no respon la totalitat del que se li pregunta a cadascuna de les preguntes, es pot descomptar 0,25 punts per cada ítem no respost.

La pregunta a) es valorarà amb 1 punt si l'alumne és capaç d'esmentar una característica del teatre contemporani que observi a l'escena i explicar-la.

L'alumnat podria explicar que, després de l'impacte de les dues guerres mundials, el subjecte ja no és percebut com a estable i racional, i els dramaturgs/gues ens mostren un llenguatge que ha perdut la capacitat referencial, o de referir-se a una realitat estable i objectiva, mostrant la disjunció entre llenguatge i realitat, per tal de suggerir la manca d'agència i control de l'ésser humà. L'alumnat pot afegir que el teatre de Sarah Kane deriva del teatre de l'absurd de Beckett, que intentava transmetre la paràlisi d'Europa després de la Segona Guerra Mundial i la tragèdia de l'Holocaust. Kane incideix en el sentiment d'angoixa, solitud i buit propi de la contemporaneïtat. Aquest sentiment s'expressa en l'ús de la simultaneïtat de veus (A, B, C, M), que no dialoguen entre si, entre les quals s'estableixen relacions de ressonància i multiplicació. La idea de mort, per exemple, és evocada per dos personatges (C i B), però de manera diferent: mentre que C vol pensar que la seva mare és morta, C desitja morir. La idea de mort, per tant, no s'associa a una relació de causalitat (no s'expliquen els motius pels quals B i C la desitgen, per a la mare i per a si mateix), sinó que s'expressa de manera inconnexa. També es poden esmentar elements com la manca d'acotacions teatrals i d'indicacions sobre els objectes que hi ha d'haver a l'escenari. Les intervencions dels personatges, fragmentàries i descontextualitzades, obliguen a l'espectador/lector a assumir un paper interpretatiu molt actiu.

La pregunta b) es valorarà amb 2 punts si l'alumne és capaç de descriure la situació que planteja l'escena, dir a quin gènere pertany, i mencionar una característica dels personatges que hi apareixen. Pel que fa a la situació, l'alumnat hauria de dir que en

l'escena quatre personatges parlen per separat, sense arribar a establir un diàleg entre ells, i introduint temes com la mort, l'embaràs, la mentida i la incapacitat de mantenir els secrets en secret. En les seves intervencions parlen d'experiències i sentiments propis, però també es refereixen a altres personatges, que no apareixen en escena, de qui no s'esmenta el nom. Pel que fa al gènere, l'alumnat hauria dir que el teatre de Sarah Kane deriva del teatre expressionista i del teatre de l'absurd de Samuel Beckett. Pel que fa als personatges, es pot fer referència al component despersonalitzador que implica que no tinguin nom i que siguin introduïts amb lletres (A, B, C, M), i al desordre amb què intervenen. Aquest desordre és accentuat per la manca de relació entre ells (no sabem qui s'adreça a qui). Si l'alumnat només respon una de les tres preguntes (situació, gènere, personatges), rebrà un terç de la puntuació total (0.66), si només en respon dues, rebrà la meitat de la puntuació (1 punt) i si respon les tres preguntes, rebrà la totalitat de la puntuació (2 punts). Si alguna pregunta de les tres que componen la pregunta b) no és contestada amb detall, es pot restar puntuació.

La pregunta c) es valorarà amb 1 punt si l'alumne és capaç de comentar algun altre recurs expressiu de l'obra que s'observi a l'escena. L'alumnat pot afirmar que el teatre contemporani sol tenir pocs elements a l'escenari: a l'escena ens podem imaginar un escenari pràcticament buit, molt minimalista, on els personatges són introduïts directament, sense acotacions que ajudin a caracteritzar-los. També pot dir que el temps no és lineal, que és un teatre fragmentat, en què cada monòleg es creua arbitràriament amb els altres, introduint nous temes i sense contribuir al desenvolupament d'una tensió dramàtica o un conflicte. També es pot fer referència a l'ús de frases curtes, descontextualitzades, que semblen referir-se a llocs comuns ("Tot mentides"), buits de significat. També es recorre a un "nosaltres" que interpel·la l'espectador ("Ja em pots ben creure, ho sabem") i s'utilitza llenguatge de registre vulgar ("Em vaig follar un desconegut").

OPCIÓ C

[4 punts]

Anàlisi d'una crítica teatral. (Extensió: entre dues-centes i dues-centes cinquanta paraules)

En tractar-se d'un comentari lliure, la pregunta ha de corregir-se en conjunt, però es valorarà que es responguin totes les preguntes.

4 punts: Si es responen les tres preguntes (a, b, c), i el text és coherent i correcte, l'anàlisi rebrà 4 punts.

3 punts: Si només es responen la primera o tercera [1 punt] i segona pregunta [2 punts], i el text és coherent i correcte, l'anàlisi rebrà 3 punts.

2 punts: Si només es respon la segona pregunta [2 punts], o bé la primera i la tercera [2 punts], i el text és coherent i correcte, l'anàlisi rebrà 2 punts.

Si no es respon cap pregunta, però es comenten alguns aspectes de la crítica, l'anàlisi rebrà 1 punt, i si no es respon cap pregunta, i no es comenta cap aspecte relacionat amb la crítica, l'anàlisi rebrà 0 punts.

En relació amb la primera pregunta, sobre si la crítica fa referència a aspectes temàtics, polítics i/o ideològics de l'obra, o a altres aspectes, si l'alumne diu que fa referència a aspectes sobretot temàtics (l'aire fulletonesc de la trama) i interpretatius (la importància de la dicció en el teatre en vers, la bona interpretació d'Àngels Gonyalons, Abel Folk, Oriol Genís i Rosa Vila), rebrà 1 punt.

En relació amb la segona pregunta, sobre si la crítica té en compte la realització escènica de l'obra i de quina manera, l'alumnat haurà de comentar que se centra en la interpretació dels actors, l'escenografia (molt sòbria), l'ús de vestuari d'època (l'obra té lloc a Solsona a finals del segle XVIII) i el muntatge com a *pièce bien faite*. Aquesta part de la pregunta rebrà 2 punts.

En relació amb la tercera pregunta, sobre si l'alumne pot establir semblances, encara que llunyanes, o basades amb un element no central de la crítica, amb alguna obra que hagi vist, i les explica amb detall, de manera que el lector/a pugui entendre clarament els aspectes importants de l'obra que va veure, rebrà 1 punt. Si fa la relació amb una obra que ha vist però no queda clar que estigui relacionada amb la crítica, aleshores només rebrà la meitat de la puntuació (0,5).

Si l'anàlisi no arriba al mínim de paraules es podran descomptar fins a 0,25 punts addicionals.

Si l'estudiant esmenta alguna cosa no preguntada però correcta, es valorarà positivament i es pot augmentar la puntuació de l'exercici o de la pauta en concret, sempre que no superi la puntuació màxima que li correspon.